

Arrest

nr. 101 585 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en vermeldde Pashtoun als etnische origine. U werd in 1980 geboren in het dorp Momanday in het district Surobi in de provincie Kabul. U bent een soennitische moslim die tot de stam Naser behoort. U spreekt Pashtou, Dari en een klein beetje Engels. Uw vader heet H.Q. en werkte vroeger als landbouwer. Uw moeder heette S. en stierf ongeveer 11 maanden geleden een natuurlijke dood. U hebt twee zussen. U hebt drie broers, waarvan er geen enkele nog in leven is.

U verklaarde dat u school liep tot de 6e graad. Uw vader hield tot dat moment de textielwinkel van uw overleden broer open. Omdat hij ziek werd, stopte u met school en baatte u de winkel in zijn plaats uit. U bent getrouwd met Bibi Aisha, met wie u een zoon heeft.

U verklaarde dat u tijdens de rouwmaaltijd tere ere van H.A.R. in uw huis benaderd werd door taliban. U vertelde dat ze wilden dat u zou deelnemen aan de jihad – net als uw vader dat destijds gedaan had tegen de Russen en één van uw overleden broers bij de taliban. Uw vader werd kwaad om dit verzoek en stuurde de taliban wandelen.

Een week later, op terugweg naar huis, ontmoette u samen met uw vriend I. de taliban opnieuw. Ze eisten van uw vriend, die automechanicien was, dat hij hun wagens zou onderhouden. De taliban vertelden ook dat jullie elk twee opties hadden: ofwel dienden jullie aan de jihad deel te nemen, ofwel dienden jullie de taliban financieel of materieel te steunen. Ze vroegen jullie na te denken over het voorstel en jullie antwoord aan de schoenmaker over te maken.

Hierna ging u naar huis. U vertelde uw vader wat er gebeurd was, waarna u samen met I. en uw vader naar de malik van uw dorp ging. Jullie legden hem de eis van de taliban voor. De malik antwoordde dat hij niet kon helpen, omdat hij in een gelijkaardige situatie zat.

De volgende dag sprak u in uw winkel met uw vriend M., die als autoverkoper werkte, over deze situatie. Hij biechtte u op dat hij net dezelfde vraag van de taliban had gekregen. M. zei dat als u met I. er voor zou kiezen om de taliban financieel of materieel te steunen, dat hij ook voor deze optie zou kiezen.

U verklaarde dat u deze boodschap samen met I. aan de schoenmaker heeft overgebracht. Hierna contacteerde de taliban u op uw gsm. Ze vroegen dat jullie hun lederen jassen zouden bezorgen. Jullie besloten dat M. naar Kabul zou gaan om deze aan te kopen. Via de schoenmaker vernam u dan dat jullie deze jassen naar de brug E. in T. dienden te brengen. Er werd beslist dat I. en M. dit voor hun rekening gingen nemen. Bij de overdracht eisten de taliban dat M. hen, samen met de jassen, naar hun mullah bracht in de buurt van de berg Chingi in de provincie Laghman. I. stapte uit M.s wagen en hield een bus tegen om terug te keren naar de bazaar van Surobi.

De volgende ochtend hoorde u geruchten dat er veel taliban waren omgekomen bij Chingi. De volgende dag kreeg u een telefoontje van de mullah van de taliban. Hij vroeg u of u betrokken was bij steun aan de taliban. Hij zei u dat hij u nog wel ging spreken. U verklaarde dat het dode lichaam van M. de volgende dag met tekenen van zware foltering is teruggevonden aan de brug waar hij de jassen had afgeleverd. Toen u hierover met I. sprak, vertelde u hem dat er geruchten de ronde deden dat de taliban hadden ontdekt dat er microchips in de jassen zaten die een vliegtuigje tot bij de taliban had geleid. U vertelde dat dit vliegtuigje de taliban onder vuur heeft genomen en dat hierbij 8 taliban (allen gekleed in de bewuste jassen) zijn omgekomen. U besloot samen met I. dat het veiliger was jullie niet te laten zien op de begrafenis van M..

U verklaarde dat er 5 à 6 dagen later voor jullie beiden een eerste dreigbrief van de taliban bij de malik van jullie dorp is aangekomen. 10 à 15 dagen later volgde een tweede. Jullie verborgen zich elk thuis. Jullie besloten elk dat jullie Afghanistan dienden te ontvluchten.

Uw vader verkocht de textielwinkel om uw reis met een mensensmokkelaar te betalen. U verliet Afghanistan op 22 mei 2011 en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, van waar u België wist te bereiken – waar u op 8 december 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de taliban en vreest u de eerwraak van een familie aan wie uw vader de hand van uw zus heeft geweigerd. U verwees immers naar een familie die - in de periode voor het talibanregime, dus nog voor 1996 - de hand van één van uw zussen is komen vragen. Uw vader weigerde die toen en wisselde zijn dochter uit voor een dochter van een andere familie. U verklaarde dat uw schoonbroer door de afgewezen familie is beschoten en dat één van uw broers (die in dienst was getreden bij de taliban om uw familie in deze context te kunnen beschermen) als wraak op de vader van die afgewezen familie heeft geschoten. U vertelde dat de afgewezen familie haar huis en gronden heeft achtergelaten en naar de stad Kabul is verhuisd. U voegde er aan toe dat deze broer ongeveer 13 jaar geleden als taliban-strijder is omgekomen en dat er zich sindsdien geen nieuwe feiten in deze eerwraak hebben voorgedaan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), twee dreigbrieven van de taliban, een omslag en een waybill waarmee deze documenten u werden toegestuurd neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

U verklaarde dat de taliban u tijdens een eerste ontmoeting uitnodigden om gedurende 14 dagen aan hun zijde te strijden (CGVS, p. 8). Los van het feit dat het bijzonder vreemd overkomt dat u niet kan concretiseren wat hun voorstel voor die periode precies inhield, dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd is dan ook weinig overtuigend. Wat er ook van zij, uw verklaringen over de modus operandi betreffende de eis van de taliban om voor hen te werken, komen bijzonder vreemd over. Ook de weinig doortastende werkwijze van de taliban doet wenkbrauwen fronsen. U verklaarde dat ze inbonden, omdat ze niet wilden ingaan tegen de mening van een oudere man – uw vader (Toen ze vertrokken, riep één van hen mij: "We willen enkel dat jij bij ons komt, maar we kunnen niet reageren tegen je vader, omdat hij oud is." - CGVS p. 8). Dit lijkt weinig waarschijnlijk, omdat men van de taliban toch kan verwachten dat ze zich niet zomaar opzij laten zetten. De vaststelling dat uw getuigenis het tegendeel illustreert, doet dan ook vragen opborrelen. Zo ook uw getuigenis van de tweede ontmoeting met de taliban, samen met uw vriend I. aan de brug in de richting van uw huis (CGVS, p. 8). Los van het feit dat u weinig overtuigend overkwam bij uw argumentatie dat u de taliban (met o.a. G. – iemand die u kende uit uw dorp en van wie u wist dat hij bij de taliban actief was) niet zou hebben opgemerkt bij het betreden van de brug (CGVS, p. 10-11), oogt het ook bijzonder vreemd dat de taliban de weigering van I. (Hij antwoordde dat hij hun voertuigen kon onderhouden in zijn werkplaats, maar dat hij niet ging meekomen. – CGVS, p. 8) zomaar zouden aannemen. Immers, men kan er toch vanuit gaan dat de taliban gezien hun gewelddadige reputatie over voldoende overtuigingskracht beschikken om een dergelijke eis af te dwingen. In dezelfde context komt ook de keuze die zowel u als uw vriend I. krijgen uiterst bizar over (Ofwel moest ik met hen meegaan, ofwel moesten we hen financieel steunen. – CGVS, p. 8). Los van het feit dat het bizar overkomt dat u bij deze tweede ontmoeting een tweede keuzeoptie (financiële steun aan de taliban) kreeg toegeschoven en bij de eerste ontmoeting niet, oogt het verdacht dat de taliban u zo welwillend uit hun eisen zouden laten kiezen (CGVS, p. 8). Het komt immers weinig geloofwaardig over dat de taliban op een dergelijke manier water bij de wijn zouden doen.

Deze vaststellingen doen het dan ook weinig waarschijnlijk lijken dat de taliban u effectief hebben uitgenodigd tot de jihad of financiële steun. Deze overtuiging wordt ondersteund door uw getuigenis in verband met de lederen jassen die u samen met M. en I. diende aan te schaffen voor de taliban (CGVS, p. 9). Vooreerst komt dit verzoek bijzonder bizar over, omdat men van de taliban toch kan verwachten dat ze zelfredzaam genoeg zijn om dergelijke producten voor hun strijders rechtstreeks aan te kopen – zonder hulp van een tussenpersoon. Men zou eerder verwachten dat ze jullie opzadelden met het bekomen van illegale, zeldzame of essentiëlere producten ter ondersteuning van hun strijd. In dit licht doet het verzoek om jassen dan ook extra vraagtekens opborrelen. Daarnaast oogt het ook bijzonder merkwaardig dat de taliban niet specificerden hoeveel jassen ze precies wilden hebben (CGVS, p. 13). Immers, in een dergelijke context van afpersing zou men toch kunnen verwachten dat ze hun eis duidelijk afbakenden en de kwantitatieve interpretatie van hun eis niet

aan jullie zouden overlaten. De vaststelling dat dit toch gebeurde (CGVS, p. 13), doet dan ook wenkbrauwen fronsen. Tevens verklaarde u dat de taliban lederen jassen wilden en geen commando-jassen zoals vroeger, omdat die nu verboden zijn door het Afghaanse leger (CGVS, p. 12). Deze verklaring oogt bijzonder surreëel, omdat de taliban de laatsten zijn waarvan men kan verwachten dat ze geboden en verboden van het Afghaanse leger zouden respecteren. Tot slot komt het ook bijzonder eigenaardig over dat jullie M. naar Kabul uitstuurden om die jassen te kopen (CGVS, p. 9). Immers, u verklaarde dat u een kledingwinkel uitbaatte (CGVS, p. 15). Men kan er toch vanuit gaan dat het voor u een kleintje zou zijn om via uw leverancier of groothandelaar een partij lederen jassen op de kop te tikken tegen een scherpe prijs. De vaststelling dat u deze jassen niet aanleverde, komt dan ook vreemd over.

U verklaarde eveneens dat uw vriend M. een gelijkaardige eis van de taliban had ontvangen (CGVS, p. 9). U vertelde dat hij na deze eis niet meer met de taliban gecommuniceerd had, maar dat hij voor de optie financiële steun aan de taliban zou kiezen, als u en I. dat ook deden (CGVS, p. 9 & p. 12). Deze modus operandi oogt bijzonder vrijblijvend. U verklaarde immers dat I. en u duidelijk omschreven richtlijnen kregen over hoe er met de taliban gecommuniceerd diende te worden (CGVS, p. 8). De vaststelling dat dergelijke afspraken op een minder duidelijke manier of zelfs niet zijn gemaakt met uw vriend M. doet wenkbrauwen fronsen – net als de vrijblijvende manier waarop hij zich bij jullie aansloot. Immers, zoals reeds verschillende keren aangehaald, kan men van de taliban toch verwachten dat ze doortastender te werk zouden gaan. De vaststelling dat uw getuigenissen telkens het tegenovergestelde illustreren, doen uw geloofwaardigheid geen goed.

Tevens verklaarde u dat de taliban bij de overdracht van de jassen eisten dat M. naar hun mullah meeging (CGVS, p. 9 & 13-14). U voegde er aan toe dat de taliban hulp nodig hadden om de jassen van de brug naar de berg Chingi in de provincie Laghman te brengen (CGVS, p. 14). Dit komt allemaal vrij vreemd over. Ten eerste, omdat dit geen onderdeel vormde van de afspraak die tussen jullie en de taliban gemaakt was en omdat men van de taliban toch wel kan verwachten dat ze zelf zouden kunnen instaan voor dergelijk transport. Ten tweede, omdat het weinig aannemelijk lijkt dat de taliban iemand die niet tot hun rangen behoort, zomaar tot bij hun leider meenemen of hun schuilplaats prijsgeven. Deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw relaas geen goed.

Tot slot vertelde u dat er in de maand 'hamal' van 1390 (22/03/2011 – 20/04/2011) een vliegtuig de taliban onder vuur heeft genomen in de buurt van het dorp Shadi Bagh bij de berg Chingi (CGVS, p. 14). U verklaarde dat hierbij 8 taliban zijn omgekomen en dat deze taliban de lederen jassen droegen die M., I. en u voor hen hadden gekocht (CGVS, p. 14).

U verklaarde dat er geruchten de ronde deden dat de taliban ontdekt hadden dat er microchips in die lederen jassen zaten, die het vliegtuig die de aanval uitvoerde naar hen hadden geleid (CGVS, p. 9). Het CGVS vond in de Afghaanse media het relaas terug van een nachtelijke luchtaanval in januari 2011 in de buurt van het Shadi Bagh, waarbij vijf taliban bij zijn omgekomen (Zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Het CGVS twijfelt er niet aan dat u mogelijks geruchten van deze aanval heeft opgevangen en uit tegelijkertijd sterke vermoedens dat u deze aanval gebruikte als kader waarin u een verzonnen asielrelaas plaatste. Immers, als de feiten zich ook effectief hadden voorgedaan zoals u ze tijdens het gehoor voorstelde, dan kan men toch verwachten dat uw relaas meer overeenstemt met de berichtgeving over het incident in de Afghaanse media. Het is opvallend dat u hier zowel voor de datum als het aantal slachtoffers van het incident niet in slaagde – wat bijzonder merkwaardig overkomt, omdat dit incident rechtstreeks in verband staat met uw rechtstreekse vluchtaanleiding en men toch kan verwachten dat u zich uitgebreid heeft geïnformeerd over de ware toedracht van deze feiten.

Tevens valt het op dat het hierboven vermeldde artikel niet bericht over microchips in lederen jassen. Dit komt vreemd over, omdat men toch zou verwachten dat dit uiterst opvallende element uit de geruchten die u opving ook terug te vinden zou zijn in het hierboven vermeldde artikel. De vaststelling dat dit niet zo is, oogt dan ook bijzonder vreemd.

Los daarvan slaagde u er ook niet in het CGVS duidelijkheid te verschaffen of de taliban de microchips ontdekt hebben of niet. Hoewel u eerst beweerde van wel (CGVS, p. 9), antwoordde u toen hier dieper werd op ingegaan dat dit niet het geval was, maar dat één van de taliban-strijders zijn lederen jas had weggegooid en dat het vliegtuig op die jas had geschoten en niet op hem (CGVS, p. 14-15). Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat een dergelijke getuigenis weinig geënt lijkt op de

realiteit, maar eerder op fantasie en wilde verhalen die de ronde doen over de microchips (of 'pathrai' in het Pashtou) die in de Afghaans-Pakistaanse grensregio worden gebruikt om drones naar hun doelwit te leiden (Zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Men kan er immers vanuit gaan dat de bemande vliegtuigen of onbemande vliegtuigen die in (de regio van) Afghanistan gebruikt worden over voldoende technologie beschikken om het onderscheid te maken tussen een jas (met of zonder microchip) en een uit te schakelen target.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2 a en b worden toegekend.

De door u neergelegde 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze toont uw identiteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. De foto's en de (verkleinde) 'taskara' van uw broer veranderen volgens het CGVS niks aan de kern en aan de beoordeling van uw asielrelaas. Wat de dreigbrieven van de taliban betreft dient opgemerkt te worden dat zulke documenten enkel als bewijsstuk kunnen gelden op voorwaarde dat ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Surobi in de provincie Kabul, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U verklaarde immers school te hebben gelopen tot en met de 6e graad (CGVS, p. 4) en Pashtou, Dari en een klein beetje Engels (CGVS, p. 5) te kunnen spreken. Ook uw handelservaring en contacten die u opbouwde als uitbater van een textielshop (CGVS, p. 15-16) zouden u moeten helpen om een stabiel bestaan op te bouwen in de stad Kabul. Bovendien gaf u aan dat u de stad Kabul een paar keren heeft bezocht (CGVS, p. 6). Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalst indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

U gevraagd of u een vestiging in de stad Kabul mogelijk acht, wierp u op dat de familie waarmee uw familie problemen (ten gevolge van een afgewezen huwelijksaanzoek en eerwraak) heeft naar diezelfde stad is verhuisd (CGVS, p. 16). U stelde dat ze u niet zouden laten gaan, indien ze u er tegen het lijf zouden lopen (CGVS, p. 16). Wat er ook van zij, u verklaarde zelf dat er sinds het laatste incident – waarbij uw broer, die 13 jaar geleden overleden is (CGVS, p. 4), op iemand van deze familie heeft geschoten – niks meer is voorgevallen (CGVS, p. 16). Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw vrees om te worden vervolgd door deze familie niet meer actueel is. Immers, de afstand tussen de stad Kabul en uw dorp bedraagt ongeveer 70 kilometer (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde kaart) en is gemakkelijk te overbruggen (Voor het regime van Karzai was er geen asfalt, nu wel.- CGVS, p. 6). Indien die familie nog wraak zou willen nemen, dan kan men er van uitgaan dat ze dit in tussentijd reeds gedaan zouden hebben. De vaststelling dat er zich meer dan 13 jaar geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan (CGVS, p. 16), illustreert dat u in deze context niks meer te vrezen hebt.

Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw vestiging in de stad Kabul in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het eerste middel wordt uiteengezet als volgt :

"Eerste middel: Geen toekenning van de vluchtelingenstatus - schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

- Het asielrelaas van verzoeker is geloofwaardig

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vervolging Taliban. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

De politie in Afghanistan is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoeker kan bijgevolg onvoldoende rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Volgens het CGVS is de rekruteringsmethode van de taliban in het specifieke dossier van Verzoeker bevreemdend.

Het CGVS stelt in haar bestreden beslissing dat de rekrutering door de taliban "meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd". Het CGVS ontkent echter niet dat rekrutering ook individueel kan gebeuren, b.v. doordat talibanleden een specifieke persoon benaderen en hem vragen om zich aan te sluiten bij hun groepering. Het CGVS bevestigt verder het volgende in haar bestreden beslissing "Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is". Het is opvallend dat de bestreden beslissing wel ruimte laat voor individuele rekrutering, maar deze verder uitsluit in het concrete dossier van Verzoeker zonder enige concrete motivering dienaangaande. In de bestreden beslissing wordt immers gewag gemaakt van de termen "meestal" en "uitzonderlijk", hetgeen aantoonde dat deze vorm van rekrutering misschien minder frequent voorkomt, maar daarom op zich niet onmogelijk is. Wanneer dergelijke mogelijkheid besluit, kan deze in het concrete dossier van Verzoeker niet zonder meer worden uitgesloten zonder dat het CGVS hiertoe een afdoende reden aanlevert. Het CGVS blijft in gebreke zulks te doen.

Volgens het CGVS doet de weinig doortastende werkwijze van de taliban wenkbrauwen fronsen.

Het CGVS stelt in haar bestreden beslissing dat de vader van Verzoeker (een oudere man) zich verzette tegen de rekrutering van zijn zoon, en de taliban hierop antwoordde dat zij niet kunnen reageren tegen zijn vader, omdat hij oud is.

Natuurlijk is het voor de taliban altijd mogelijk om de vader van Verzoeker te vermoorden en Verzoeker gedwongen in te lijven bij de taliban. Anderzijds heeft men bij de taliban, en in Afghanistan in het algemeen, een groot respect voor ouderen. Het is niet de bedoeling van de taliban om iedereen die weerwerk biedt te vermoorden, maar integendeel mensen te overtuigen om mee te werken in de heilige oorlog tegen de ongelovigen. Gedwongen rekrutering biedt het nadeel dat personen niet ten volle overtuigd zijn van het gedachtegoed, en mogelijks andere leden na verloop van tijd verraden of alsnog trachten te ontsnappen. Het is betreurenswaardig dat het CGVS bij haar onderzoek geen rekening houdt met het bovenstaande.

In diezelfde zin is het zeker niet bizar dat Verzoeker bij een tweede ontmoeting met de taliban een bijkomende keuzemogelijkheid krijgt, te weten: zich aansluiten bij de taliban of hen financieel steunen. Wanneer Verzoeker er weinig voor voelt om actief talibanlid te zijn en mee te werken aan berrmbommen of andere gewapende acties, kan Verzoeker toch de taliban financieel steunen. Dit biedt voor de taliban de mogelijkheid om toch inkomsten te verwerven zonder evenwel een potentiële verrader aan te nemen. Volgens het CGVS komt het verzoek van de taliban om voor hen lederen jassen aan te kopen bijzonder bizar over, omdat ze voldoende zelfredzaam zijn om dergelijke producten voor hun strijders rechtstreeks aan te kopen.

Het verzoek van de taliban heeft geen uitstaans met zelfredzaamheid. Dit vormt voor de taliban een initiatieritueel, waarbij wordt gevraagd om voor de taliban een kleine taak te verrichten. Dit doet potentiële kandidaten geloven dat werk voor de taliban toch niet zo slecht is als wordt gedacht, en wekt bij hen de illusie dat werk bij de taliban toch positief kan zijn. Natuurlijk kan de taliban zelf lederen jassen kopen, maar de aankoop zelf was niet de bedoeling van de opdracht die door de taliban aan Verzoeker werd gegeven. Het gegeven dat de taliban niet specificeerden hoeveel jassen ze eigenlijk willen, kan bovenstaande vaststelling enkel onderstrepen. De talibanleden wilden verder geen commandojassen omdat zij zich onder de plaatselijke bevolking willen kunnen mengen en niet teveel willen opvallen, zeker niet wanneer zij opereren in stedelijke gebieden met een grotere aanwezigheid van politie en leger. Dat de taliban dit uitsluitend deden omdat het Afghaans leger een verbod instelde en zij daarom de bevelen van het Afghaans leger opvolgen, is volledig uit de lucht gegrepen.

Het CGVS meent dat de verklaring van Verzoeker omtrent de luchtaanval niet overeenstemt met een gelijkaardig Afghaans mediabericht, en leidt hieruit af dat hij deze aanval gebruikte als kader om een verzonnen asielrelaas te plaatsen.

Vooreerst wenst Verzoeker op te merken dat zijn incident plaatsvond in de maand hamal (maart-april) en niet in de maand januari. Bovendien kwamen bij de luchtaanval 8 talibanleden om en geen 5 zoals aangehaald door het CGVS. Het door het CGVS aangehaalde feit uit de Afghaanse media is mogelijks gelijkaardig, maar heeft verder geen uitstaans met het asielrelaas van Verzoeker. Bijgevolg mag uit de tegenstrijdigheid tussen de verklaring van Verzoeker en de aangehaalde luchtaanval door het CGVS niet worden afgeleid dat het asielrelaas van Verzoeker geloofwaardigheid mist. Het door het CGVS aangehaalde incident heeft geen enkele betrekking op het asielrelaas van Verzoeker. Om die reden wordt in het door het CGVS vermelde incident ook geen gewag gemaakt van microchips in lederen jassen. Dat het CGVS het incident van Verzoeker niet weet terug te vinden in haar database, mag niet verwonderen. In Afghanistan en in de regio van Verzoeker in het bijzonder doen zich vele incidenten voor die niet allemaal de pers weten te halen. Dit betekent daarom niet dat dit incident zich daarom niet had voorgedaan.

Volgens het CGVS kan Verzoeker geen duidelijkheid verschaffen of de taliban de microchips al dan niet hebben ontdekt

Verzoeker was niet aanwezig toen de luchtaanval op de talibanleden plaatsvond, en bijgevolg kan van Verzoeker niet worden verwacht dat hij omtrent deze aanval gedetailleerde informatie verschaft. Wanneer Verzoeker informatie verschaft over dit onderwerp, mag worden verondersteld dat hij deze informatie via derden heeft bekomen en kan de betrouwbaarheid van deze informatie moeilijk worden geverifieerd.

De stelling van het CGVS dat men er vanuit kan gaan "dat de bemande vliegtuigen of onbemande vliegtuigen die in (de regio van) Afghanistan gebruikt worden over voldoende technologie beschikken om het onderscheid te maken tussen een jas (met of zonder microchip) en een uit te schakelen target, mist elke grondslag.

Het CGVS heeft geen inzage in de huidige Amerikaanse technologie op het vlak van onbemande vliegtuigen, welke geheim is, en kan dus niet met kennis van zaken stellen dat deze microchips het onderscheid kunnen maken tussen een doelwit met of zonder jas. Inzake bemande vliegtuigen kan er van worden uitgegaan dat een menselijke tussenkomst via een piloot dit onderscheid kan maken, maar dan nog is het niet uitgesloten dat er een fout wordt gemaakt en een raket op een verkeerd doelwit wordt afgevuurd. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat geen enkele melding wordt gemaakt van een rapport waarin de gevechtsprocedures van drones wordt besproken, zodat elke stellingname door het CGVS hieromtrent geheel op veronderstellingen en fantasie berusten.

Volgens het CGVS zijn alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar vanwege de corruptie, zodat ook aan de neergelegde documenten van Verzoeker mag worden getwijfeld.

Wanneer documenten uit Afghanistan afkomstig zijn, mag niet automatisch worden verondersteld dat deze documenten vals zijn. Wanneer het CGVS zulks beweert, dient een echtheidsonderzoek te worden uitgevoerd om de echtheid van de documenten te kunnen weerleggen. Het CGVS heeft nagelaten om een dergelijk onderzoek te verrichten. Het uiten van dergelijke algemeenheden en beschuldigingen aan het adres van Verzoeker doet vragen rijzen omtrent de objectieve beoordeling van het asielrelaas van Verzoeker.

Volgens het CGVS bestaat er voor Verzoeker geen bezwaar om zich te vestigen in de stad Kabul.

Verzoeker meent dat er voor hem in Afghanistan geen intern vluchtalternatief bestaat. Hij wordt immers gezocht door de taliban wegens verraad, en de taliban is actief op het hele grondgebied van Afghanistan.

Wanneer Verzoeker zich zou vestigen in Kabul, wordt dit door de andere familie ongetwijfeld beschouwd als een provocatie. Ten gevolge van het afwijzen van een huwelijksaanzoek van één van de zussen van Verzoeker heeft de andere familie haar gronden achtergelaten en is zij verhuisd naar Kabul. In geval van terugkeer naar Kabul acht Verzoeker een heropflakking van de familievete en de bloedwraak uiterst waarschijnlijk.

Verder bevestigt het CGVS dat in de stad Kabul het geweld voor het overgrote deel gericht is op specifieke doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Verzoeker behoort tot een bijzondere categorie van "verraders" en kan niet als een gewone Afghaanse burger worden gekwalificeerd. Bijgevolg loopt hij een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van aanslagen.

Tweede onderdeel - verzoeker heeft voldoende informatie aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vervolging Taliban. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft."

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Verzoeker stelt dat hij op het gehoor een groot aantal details wist te verstrekken betreffende zijn problemen en stelt dat het feit dat hij niet alle vragen tot in kleinste detail kon beantwoorden niet impliceert dat zijn relaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Bovendien, zo betoogt hij, komt zijn relaas als duidelijk doorleefd over. Verder heeft hij alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn relaas, en deze documenten moeten samen met zijn verklaringen worden beoordeeld. Het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier is geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen, want zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn te worden erkend. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer. De vraag rijst dus of zijn asielrelaas, samen genomen met de stukken die hij voorbrengt, geloofwaardig is.

2.1.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat (i) zijn verklaringen wat betreft de poging tot rekrutering door de Taliban niet plausibel zijn in het licht van de bekende informatie, (ii) zijn verklaringen over de weinig doortastende werkwijze van de Taliban evenmin aannemelijk zijn, (iii) de verklaringen over het verzoek om jassen en de manier waarop die zouden zijn aangekocht en moesten worden overgedragen vragen doet rijzen (iv) verzoekers verklaringen over het incident waarbij een vliegtuig de Taliban onder vuur nam niet stroken met de gekende informatie en (v) hij geen betrouwbare bewijzen aanvoerde ter ondersteuning van zijn verklaringen.

2.1.5. Aangezien de voormelde motieven van de bestreden beslissing pertinent zijn omdat ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas en steun vinden in het administratief dossier, komt het aan verzoeker toe ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.6. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ruimte laat voor individuele rekrutering maar deze verder uitsluit in zijn dossier, zonder enige concrete motivering dienaangaande.

De Raad stelt vast dat dit motief samen moet worden gelezen met de andere motieven, die samen de bestreden beslissing dragen. Het is de cumulatie van ongeloofwaardigheden, onwaarschijnlijkheden en niet-plausibele verklaringen die uiteindelijk hebben geleid tot het niet aannemen van het asielrelaas. Gelet op het geheel van zijn verklaringen heeft verzoeker alleszins niet aangetoond dat hij, bij wijze van uitzondering, wel individueel zou zijn gerekruteerd door de Taliban.

2.1.7. Voorts kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij oordeelt dat verzoekers getuigenis, die blijk geeft van een weinig doortastende houding van de Taliban, zoals geïllustreerd in de bestreden beslissing, terwijl die toch bekend staat om haar gewelddadige reputatie, niet erg plausibel is. Verzoeker stelt daartegenover dat in Afghanistan een groot respect bestaat voor ouderen, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de nadelen van gedwongen rekrutering en dat de keuzemogelijkheid tussen een inlijving dan wel een financiële bijdrage voor de Taliban de mogelijkheid biedt om inkomsten te verwerven zonder een potentiële verrader aan te nemen. Het weze echter herhaald dat het de cumulatie is van onwaarschijnlijkheden die ervoor zorgt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker. De welwillendheid van de Taliban, tot drie keer toe, zoals die geschetst door verzoeker, komt geenszins aannemelijk over in het licht van de informatie over deze groepering. Verzoekers argumentatie doet daaraan geen afbreuk.

2.1.8. Wat betreft het vermeende verzoek tot aankoop van lederen jassen en het standpunt van de verwerende partij dat van de Taliban kan worden verwacht dat ze zelfredzaam genoeg zijn om zonder hulp van tussenpersonen zelf te voorzien in materiaal voor hun strijders, doet verzoeker gelden dat het gaat om een initiatieritueel, om de illusie te wekken dat het werk bij de Taliban toch positief kan zijn. Dit is evenwel slechts een loutere bewering die overigens amper te verzoenen valt met verzoekers eerder standpunt dat hij en zijn vriend de keuze kregen om of te worden ingelijfd of financiële steun te leveren. Het valt immers niet in te zien waarom mensen die voor die uitdrukkelijke keuze worden gesteld en die er niet voor kiezen om te worden ingelijfd doch om financieel te helpen, alsnog zouden moeten worden overtuigd. Daarbij komt dan nog dat het niet aannemelijk is dat de eis voor de levering van de jassen niet werd afgebakend wat het aantal betreft en dat het bevreemdend is dat verzoeker, die zelf een kledingwinkel uitbaatte niet zelf zorgde voor de aanlevering van de jassen. Verzoeker verwijst naar het initiatieritueel en stelt dat de aankoop zelf niet de bedoeling was, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat het, in die optiek, niet rijmt dat enerzijds niet werd gespecificeerd hoeveel jassen moesten worden geleverd, doch anderzijds wél welke jassen het precies moesten zijn. De reden waarom de keuze zou zijn gemaakt voor lederen jassen en de beoordeling door de verwerende partij daarvan, is in die optiek dan ook overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek op die beoordeling niet kan leiden tot een andere beslissing zodat verzoeker er geen belang bij heeft.

2.1.9. Wat betreft het incident waarbij de Taliban onder vuur werden genomen door een vliegtuig en het vermoeden van de verwerende partij dat verzoeker de nachtelijke luchtaanval in januari 2011 gebruikte als kader voor zijn verzonnen asielrelaas, terwijl zijn verklaringen niet stroken met de informatie aangaande dit incident in de Afghaanse media, stelt verzoeker dat het door de verwerende partij aangehaalde incident niet datgene is waarover hij verklaringen aflegde en dat het niet uitgesloten is dat over het incident waarover verzoeker het had niet werd gedocumenteerd: in de regio van verzoeker, zo stelt hij, doen zich veel incidenten voor die niet allemaal de pers halen.

Verzoeker overtuigt niet: het is niet aannemelijk dat een dergelijk incident -een luchtaanval op de Taliban waarbij een aantal strijders daadwerkelijk omkwamen- niet de pers zou halen indien het zich zou hebben voorgedaan, temeer nu volgens verzoeker over een ander gelijkaardig incident, met name datgene waarnaar de verwerende partij volgens hem verkeerdelijk zou verwijzen, wél werd bericht. Overigens brengt verzoeker zelf geen enkel bewijs bij van het voormelde gebeuren, zodat samen met de verwerende partij op goede gronden kan worden aangenomen dat verzoeker zich heeft laten inspireren door het incident van januari 2011 doch zijn betrokkenheid daarbij niet aannemelijk heeft gemaakt, gezien het feit dat zijn verklaringen over de datum en het aantal slachtoffers niet rijmen met de informatie in het administratief dossier. Daarbij komt nog dat in de berichtgeving niets werd vermeld over de microchips in de jassen.

2.1.10. Wat betreft de vraag of de taliban de microchips hadden ontdekt in de jassen, stelt verzoeker thans dat hij niet aanwezig was bij de luchtaanval en dat hij de informatie via derden heeft bekomen, zodat de betrouwbaarheid ervan moeilijk kan worden geverifieerd. Dit neemt echter niet weg dat hij enerzijds verklaarde dat er geruchten waren dat de taliban hadden ontdekt dat er chips zaten in de jassen die hen waren gebracht (gehoorverslag CGVSn adm. doss. stuk 3, p 9) en anderzijds dan weer stellig ontkende dat de taliban de chips hadden gevonden (ibid. p 15). Zelfs indien verzoeker de informatie via derden hebben bekomen kan er van worden uitgegaan dat hij daarover eenduidige verklaringen aflegt.

2.1.11. Verzoeker doet nog gelden dat niet automatisch mag worden verondersteld dat documenten die uit Afghanistan afkomstig zijn vals zijn. Om dit te kunnen stellen moet een echtheidsonderzoek worden uitgevoerd, wat niet is gebeurd. Hij gaat daarmee echter voorbij aan het feit dat de beslissing om geen authenticiteitswaarde te verlenen aan documenten ook kan zijn ingegeven door andere redenen dan een bewezen valsheid: zo stelt de verwerende partij terecht dat de dreigbrieven van de taliban slechts gelden als bewijs wanneer ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat niet het geval is. Aan de identiteit van verzoeker wordt voorts niet getwijfeld.

2.1.12. Gelet op hetgeen voorafgaat, en mede gezien het feit dat verzoeker de pertinente motieven met betrekking tot het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de taliban niet zou hebben opgemerkt bij het betreden van de brug in de richting van zijn huis, dat verzoekers verklaringen over de benadering door de taliban van M. en de manier waarop die daarmee omging niet geloofwaardig zijn, net zomin als zijn verklaringen over het transport van de jassen naar de schuilplaats van de taliban, ongemoeid laat zodat ze onverminderd overeind blijven, is de Raad van oordeel dat verzoeker de geloofwaardigheid van zijn relaas niet heeft kunnen herstellen. Het motief met betrekking tot de technologie van bemande en onbemande vliegtuigen is dan ook overtuigend. De algemene en niet geconcretiseerde argumenten van verzoeker dat hij een groot aantal details wist te verstrekken enerzijds en dat het gegeven dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, niet impliceert dat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig zou moeten worden beschouwd anderzijds, kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is niet aannemelijk gemaakt.

2.1.13. Verzoekers uiteenzetting over de mogelijkheid om zich te vestigen in Kabul heeft betrekking op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Dit onderdeel van het middel zal dan ook verder worden onderzocht.

2.1.14. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt :

"Tweede middel: Geen toekenning van subsidiaire bescherming - schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

- *De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;*
- *Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.*

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de

verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

- Doodstraf of executie;
- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;
- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven:

«Contexte

Le Parlement est entré en fonction le 26 janvier, quatre mois après des élections entachées de violences et de fraudes. Amnesty International s'était déclarée préoccupée par la présence de candidats soupçonnés d'être des auteurs de crimes de guerre, entre autres atteintes aux droits humains.

Nader Nadery, Fahim Hakim et Mawlawi Gharib, membres éminents de la Commission indépendante des droits de l'homme en Afghanistan (AIHRC), ont été écartés le 21 décembre. Le président Karzaï n'a pas renouvelé leur mandat, arrivé à expiration peu avant la publication d'un rapport recensant des violations des droits humains commises dans le passé.

En juillet, l'OTAN et la Force internationale d'assistance à la sécurité (FIAS) ont commencé à transférer au gouvernement afghan la responsabilité en matière de sécurité dans sept provinces ; une deuxième phase de transition pour la sécurité a débuté en novembre dans 17 provinces.

Les pourparlers de paix entre le gouvernement afghan et les talibans et d'autres groupes insurgés se sont poursuivis malgré l'assassinat, le 20 septembre, de l'ancien président Burhanuddin Rabbani, officiellement responsable des négociations, par deux hommes qui s'étaient fait passer pour des représentants des talibans. En juin, le Conseil de sécurité des Nations unies a décidé d'opérer une distinction entre Al Qaïda et les talibans, et il a retiré ces derniers d'une liste de sanctions de l'ONU. Seules neuf femmes figuraient au nombre des 70 membres du Haut Conseil pour la paix, organe chargé de mener des négociations avec les talibans et d'autres groupes armés. Des groupes afghans de défense des droits des femmes et des organisations de la société civile ont exprimé leur profonde préoccupation à propos des droits humains, et tout particulièrement des droits des femmes, craignant qu'ils ne soient bradés par opportunisme. Le gouvernement afghan et ses partenaires internationaux n'avaient toujours pas mis en œuvre, au niveau des politiques ou dans la pratique, la résolution 1 325 du Conseil de sécurité de l'ONU qui prévoit que les femmes doivent être représentées de façon significative à toutes les étapes des pourparlers de paix.

Exactions perpétrées par des groupes armés

Les talibans et d'autres groupes armés ont violé les lois de la guerre et commis toute une série d'atteintes aux droits humains. Ils ont pris des civils pour cible et ont perpétré des assassinats, des enlèvements et des attentats à l'explosif sans discrimination, notamment de nombreux attentats-suicides. Les assassinats ciblés de civils, y compris de représentants du gouvernement et de notables tribaux qui travaillaient pour le gouvernement ou des organisations internationales ou qui étaient soupçonnés de les soutenir, ont augmenté.

Selon la MANUA, 77 % des civils qui ont trouvé la mort ont été tués par les talibans ou d'autres groupes armés. Ceux-ci utilisaient de plus en plus souvent des engins explosifs improvisés dans des mosquées, des marchés et d'autres lieux fréquentés par les civils, ce qui contribuait à la forte augmentation des pertes civiles.

Les groupes armés prenaient systématiquement pour cible les employés des organisations humanitaires ; 31 ont été tués, 34 ont été blessés et 140 ont été enlevés et retenus en otages.

(...)

Violations des droits humains imputables aux forces internationales et afghanes

Cette année encore, la FIAS et l'OTAN ont effectué des frappes aériennes et des raids nocturnes qui ont fait de nombreuses victimes civiles. Selon la MANUA, au moins 410 personnes, soit 14 % des victimes civiles, ont été tuées à la suite des opérations de la FIAS, de l'OTAN et des forces afghanes.

(...)

Arrestations et détentions arbitraires, torture et autres mauvais traitements

La Direction nationale de la sécurité (DNS, le service du renseignement) continuait d'arrêter des suspects et de les détenir de manière arbitraire en les privant de tout contact avec leurs proches ou un avocat, ainsi que d'accès aux tribunaux, entre autres organes extérieurs. Selon des allégations crédibles, les agents de la DNS torturaient les détenus et géraient des centres de détention secrets. L'OTAN a cessé les transferts de détenus aux forces afghanes après la publication, en octobre, d'un rapport qui mettait en évidence le recours systématique à la torture par les agents de la DNS. Selon ce document, des prisonniers avaient été torturés dans 47 centres de détention de la DNS et de la police, situés dans 22 provinces.

(...)

Cette année encore, les forces américaines détenaient des Afghans et des étrangers sans fondement juridique clair et en dehors de toute procédure légale. Quelque 3 100 prisonniers demeuraient incarcérés dans le centre de détention américain de Parwan, situé à côté de l'ancien centre de détention de la base aérienne de Bagram. Ils étaient placés en détention pour une durée indéterminée, pour « raisons de sécurité » ; certains d'entre eux étaient incarcérés depuis plusieurs années. Dans le cadre de leurs opérations de transfert de détenus, les États-Unis ont transféré en janvier aux autorités afghanes le contrôle d'une unité de détention de la prison de Parwan. Le ministère américain de la Défense a indiqué qu'en mai, les autorités afghanes avaient mené plus de 130 procès dans cet établissement et dans le Centre judiciaire afghan de Parwan depuis le début de ces procès, en juin 2010 (voir États-Unis).

Liberté d'expression

Les journalistes afghans continuaient d'exercer leur profession malgré les pressions et les violences, exercées notamment par des institutions étatiques et d'autres organes influents. La DNS et le Conseil des oulémas (dignitaires religieux) ont engagé des procédures pénales contre des personnes qui avaient abordé, par écrit ou oralement, des questions considérées comme représentant une menace pour la sécurité nationale ou jugées blasphématoires.

(...)

Des journalistes ont été enlevés, battus ou tués dans des attaques motivées par des considérations politiques et imputables tant aux forces gouvernementales qu'à des groupes insurgés. Selon Nai, un organisme afghan de surveillance des médias, 80 journalistes ont été agressés et trois d'entre eux ont été tués. Dans les zones contrôlées par les talibans et d'autres groupes armés, les journalistes étaient empêchés de rendre compte de la situation ; ils étaient en butte à des attaques fréquentes.

Le gouvernement n'a pas mené d'enquêtes exhaustives sur les attaques visant des journalistes, des défenseurs des droits humains et d'autres personnes exerçant leur droit à la liberté d'expression, ni engagé de poursuites contre les responsables de ces agissements.

(...)

Les femmes et les filles continuaient d'être victimes de discriminations, de violences domestiques, de mariage forcé et de traite ; elles étaient toujours utilisées comme monnaie d'échange pour mettre un terme à des litiges. Elles étaient souvent la cible d'attaques menées par les talibans. Selon un rapport conjoint d'ONU Femmes et de la Commission indépendante des droits de l'homme en Afghanistan, 56 % de l'ensemble des mariages concernaient des filles de moins de 16 ans. Le ministère de la Condition féminine a recensé 3 742 cas de violences faites aux femmes entre le 22 mars et le 31 décembre. Une initiative positive a été prise en septembre par le procureur général, qui a accepté de créer six bureaux provinciaux chargés de lutter contre les violences faites aux femmes.

Le plus souvent, la police et les tribunaux n'examinaient pas les plaintes pour mauvais traitements déposées par des femmes ; les allégations de coups, de viol et d'autres violences sexuelles faisaient ainsi rarement l'objet d'enquêtes. Les femmes qui cherchaient à échapper à un conjoint violent étaient arrêtées et poursuivies en justice pour « abandon de domicile » ou « crimes moraux », de soi-disant infractions qui ne sont pas prévues par le Code pénal et sont contraires au droit international relatif aux droits humains.

(...)

Droit à la santé

Des attaques ciblées contre des employés d'organisations humanitaires et des fonctionnaires du gouvernement, notamment des médecins, ont privé des millions de personnes d'accès à la santé, particulièrement dans les zones les plus touchées par le conflit ainsi que dans celles contrôlées par les talibans et d'autres groupes armés. Malgré une amélioration des taux de mortalité maternelle et infantile dans certaines régions du pays, la situation des femmes enceintes et des jeunes enfants restait dans l'ensemble désastreuse.

Droit à l'éducation

Les talibans et d'autres groupes armés ont pris pour cible des écoles, des élèves et des enseignants. Dans les zones contrôlées par ces groupes, de nombreux enfants, particulièrement les filles, étaient empêchés d'aller à l'école. Selon le ministère de l'Éducation, plus de 7,3 millions d'enfants, dont 38 % de filles, étaient inscrits à l'école. Des sources officielles ont indiqué que plus de 450 écoles restaient fermées et que 200 000 enfants environ ne pouvaient pas être scolarisés à cause de l'insécurité, essentiellement dans les provinces du sud et de l'est du pays.

(...)

Réfugiés et personnes déplacées

Selon le HCR, les Afghans ont constitué le plus grand groupe de demandeurs d'asile dans les pays industrialisés entre janvier et juin. À la fin de l'année, le HCR recensait plus de 30 000 demandeurs d'asile afghans, et environ 2,7 millions de réfugiés afghans au Pakistan et en Iran. Le nombre total de personnes déplacées à cause du conflit a atteint 447 647.

Les Afghans déplacés à l'intérieur de leur propre pays avaient tendance à rejoindre les grandes villes, particulièrement Kaboul, Hérat et Mazar-e Charif. Beaucoup échouaient dans des bidonvilles où ils étaient contraints de vivre dans des logements surpeuplés dépourvus d'hygiène, pratiquement sans accès à l'eau potable, à un abri suffisant ou aux services de santé, et sous la menace constante d'une expulsion forcée. Le CICR a signalé en octobre que le nombre de personnes déplacées à cause du conflit dans le nord de l'Afghanistan avait augmenté de 40 % par rapport à 2010.

(...)

Peine de mort

Deux exécutions ont été signalées. Plus de 140 personnes étaient sous le coup d'une condamnation à mort ; cette peine avait été confirmée par la Cour suprême pour près de 100 d'entre elles. »

Bron : AMNESTY INTERNATIONAL-YEAR REPORT-2012
<http://www.amnestv.org/fr/region/afghanistan/report-2012>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale Afghanistan kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

Ook het laatste onderdeel van het eerste middel heeft betrekking op de problematiek van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals hieronder blijkt :

"Volgens het CGVS bestaat er voor Verzoeker geen bezwaar om zich te vestigen in de stad Kabul.

Verzoeker meent dat er voor hem in Afghanistan geen intern vluchtalternatief bestaat. Hij wordt immers gezocht door de taliban wegens verraad, en de taliban is actief op het hele grondgebied van Afghanistan.

Wanneer Verzoeker zich zou vestigen in Kabul, wordt dit door de andere familie ongetwijfeld beschouwd als een provocatie. Ten gevolge van het afwijzen van een huwelijksaanzoek van één van de zussen van Verzoeker heeft de andere familie haar gronden achtergelaten en is zij verhuisd naar Kabul. In geval van terugkeer naar Kabul acht Verzoeker een heropflakking van de familievete en de bloedwraak uiterst waarschijnlijk.

Verder bevestigt het CGVS dat in de stad Kabul het geweld voor het overgrote deel gericht is op specifieke doelwitten en niet op de gewone Afgaanse burgers. Verzoeker behoort tot een bijzondere categorie van "verraders" en kan niet als een gewone Afgaanse burger worden gekwalificeerd. Bijgevolg loopt hij een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van aanslagen."

2.2.2. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanspraak ongelooftwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanspraak teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet. De Raad is dienaangaande samen met de verwerende partij van mening dat verzoeker -gezien zijn profiel- over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Verzoeker stelt in eerste instantie dat hij door de taliban wordt gezocht en wordt beschouwd als een verrader. Hij kan dus niet worden aanzien als een gewone burger, zo stelt hij. Met dit betoog valt verzoeker echter terug op die elementen van zijn asielrelaas die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden, zodat hij zich hierop niet langer kan steunen.

2.2.4. Verzoeker betoogt dat ingevolge een familievete hij niet kan terugkeren omdat een heropflakking ervan en bloedwraak als gevolg uiterst waarschijnlijk is. Hiermee beperkt hij zich echter tot zijn eerder afgelegde verklaringen, die door de verwerende partij reeds werden beoordeeld als volgt :

“U gevraagd of u een vestiging in de stad Kabul mogelijk acht, wierp u op dat de familie waarmee uw familie problemen (ten gevolge van een afgewezen huwelijksaanzoek en eerwraak) heeft naar diezelfde stad is verhuisd (CGVS, p. 16). U stelde dat ze u niet zouden laten gaan, indien ze u er tegen het lijf zouden lopen (CGVS, p. 16). Wat er ook van zij, u verklaarde zelf dat er sinds het laatste incident – waarbij uw broer, die 13 jaar geleden overleden is (CGVS, p. 4), op iemand van deze familie heeft geschoten – niks meer is voorgevallen (CGVS, p. 16). Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw vrees om te worden vervolgd door deze familie niet meer actueel is. Immers, de afstand tussen de stad Kabul en uw dorp bedraagt ongeveer 70 kilometer (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde kaart) en is gemakkelijk te overbruggen (Voor het regime van Karzai was er geen asfalt, nu wel.- CGVS, p. 6). Indien die familie nog wraak zou willen nemen, dan kan men er van uitgaan dat ze dit in tussentijd reeds gedaan zouden hebben. De vaststelling dat er zich meer dan 13 jaar geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan (CGVS, p. 16), illustreert dat u in deze context niks meer te vrezen hebt.”

Aldus moet worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt tegen deze pertinente motivering.

2.2.5. Verzoeker stelt verder dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is omdat het land op politiek en militair vlak instabiel is.

Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

Verzoeker citeert uit een rapport van Amnesty International van 2012 met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan. Met deze algemene informatie toont hij evenwel niet aan dat de verwerende partij ten onrechte, of op grond van verkeerde informatie in het administratief dossier zou hebben geoordeeld dat blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012, dat uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat deze in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is, dat het geweld in het kader van de “insurgency” in de hoofdstad Kabul wordt gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er geen sprake is van “open combat”, dat de stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste

invalswegen maar dat deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “*high profile*”-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd, dat het geweld dus voor het overgrote deel gericht is op deze specifieke doelwitten en dus niet op de gewone Afghaanse burgers, dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag ligt gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert, dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is van aard en eerder is gelokaliseerd en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, om daaruit te concluderen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beschikt dus in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt :

“Derde middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst - schending van art 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepaling opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de “actuele levensomstandigheden” (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Afghanistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.”

2.3.2. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Hierboven, bij de bespreking van het tweede middel, werd echter reeds geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is dan ook niet aangetoond.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt :

"Vierde middel: Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidsstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.

Besluit: Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, doch niet concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze met de voeten treedt. Algemene, stereotiepe en vage beschouwingen, zoals de stelling dat " *de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen*" en " *uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt*" volstaan geenszins om te kunnen spreken over een ontvankelijk middel.

2.4.3. Het vierde middel is niet ontvankelijk.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS